

Stk. 3. Folketinget vælger af sin midte et udenrigspolitisk nævn, med hvilket regeringen rådfører sig forud for enhver beslutning af større udenrigspolitisk rækkevidde. Nærmere regler om det udenrigspolitiske nævn fastsættes ved lov.

§ 18 i grdl. 1920 havde følgende ordlyd: „Kongen kan ikke uden rigsdagens samtykke erklære krig eller slutte fred, indgå eller ophæve forbund eller handelstraktater, afstå nogen del af landet eller indgå nogen forpligtelse, som forandrer de bestående statsretlige forhold.“ Den nye formulering, der bygger på et responsum af professor Max Sørensen, er i overensstemmelse med nyere folkeretlig og statsretlig tankegang, søger tillige at fjerne fortolkningstvivil, hvortil den tidligere affattelse havde givet anledning, og at bringe gældende praksis til udtryk i lovteksten. Motiverne peger på det ønskelige i, at folketingets medvirken ved internationale forhandlinger eller ved udarbejdelsen af forhandlingsdelegationers instrukser sikres således fra de første stadier, at folketinget ikke stilles overfor en fuldbyrdet kendsgerning, når forhandlingernes resultat foreligger, og at det derfor må kræves, at folketinget *holdes orienteret* om forhandlingernes forløb i alle sager, der kræver dets medvirken med hensyn til lovgivnings- eller bevillingsspørgsmål. — *Stk. 1*, pkt. 1, hvor kongens beføjelser nu er positivt angivet, er ikke til hinder for, at rigsdagsvalgte repræsentanter deltager i internationale organer med rådgivende funktioner. Når der i pkt. 2 tales om handlinger, der forøger eller indskrænker rigets område, dækker affattelsen *alle dele* af rigets territorium og omfatter nu altså også *landerhvervelser*. Udtrykket i § 18 „indgå eller ophæve forbund eller handelstraktater“, der allerede i 1920 var mindre hensigtsmæssigt, er erstattet med en mere almindelig bestemmelse om folketingets medvirken til indgåelse af traktater. Sætningen „til hvis opfyldelse folketingets medvirken er nødvendig“ gør det ikke påkrævet, at alle mellemfolkelige overenskomster, som indebærer afholdelse af udgifter, skal forelægges selve folketinget; det vil være tilstrækkeligt, at de, forsåvidt de iøvrigt er af mindre væsentlig betydning, tiltrædes af *finansudvalget*, inden udgiften kan afholdes. Udtrykket „forpligtelse... som iøvrigt er af større betydning“, giver mulighed for et *skøn* over forpligtelsens betydning og dermed for ændring af praksis i det omfang, udviklingen måtte gøre dette ønskeligt. — *Stk. 2*. Efter at Danmark gennem internationale aftaler har afstået fra krig som middel for sin udenrigspolitik, kan anvendelse af militære magtmidler mod andre stater kun forekomme som *forsvar* mod angreb eller som deltagelse i *sanktioner* i overensstemmelse med FN-pagten. Da forsvar mod angreb efter sagens natur ikke kan afvente rigsdagens samtykke, skal kongen (regeringen) i så fald på egen hånd kunne træffe bestemmelse om an-